

TAR 2012/52: de waarschuwendende kracht van een financiële maatregel

Instantie:	Rechtbank 's-Gravenhage (Sector bestuursrecht, president)	Datum:	28 december 2011
Magistraten:	mr. Dop	Zaaknr:	11/3412 AW
Conclusie:	-	LJN:	-
Roepnaam:	-		

Snel naar: Essentie | Samenvatting | Partijen | Uitspraak

Essentie

de waarschuwendende kracht van een financiële maatregel

Samenvatting

Betrokkene is wegens ziekte verhinderd haar eigen werk te verrichten. Zij heeft geen gevolg gegeven aan oproepen om in passend werk te hervatten. Om die reden is ontslag aangezegd. De rechtbank oordeelt dat daartoe te snel is overgegaan, nog daargelaten of op deugdelijke gronden geen gevolg is gegeven aan de oproepen. Uit het systeem van de CAR/UWO volgt dat een ontslag wegens arbeidsongeschiktheid omdat is geweigerd om in passend werk te hervatten, het sluitstuk is als blijkt dat het staken van de bezoldiging onvoldoende is om de betrokkene tot ander gedrag te bewegen. Het ontslag is zo snel op de financiële maatregel gevolgd dat betrokkene de waarschuwendende kracht van die maatregel nog niet heeft ervaren.

Partij(en)

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 28 december 2011 in de zaak tussen:

[naam], te [woonplaats], eiseres

(gemachtigde: mr. D.E. Lof),

en

het college van burgemeester en wethouders van Lisse, verweerder

(gemachtigde: mr. C. Matla).

Uitspraak

I. Procesverloop

Bij besluit van 8 december 2010 heeft verweerder eiseres per 1 januari 2011 ontslag verleend op grond van artikel 8:5a van de Collectieve Arbeidsvoorwaardenregeling en Uitwerkingsovereenkomst (CAR/UWO).

Bij brief van 17 januari 2011 heeft eiseres tegen dit besluit een bezwaarschrift ingediend.

Bij besluit van 24 februari 2011 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Bij brief van 6 april 2011 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld, nader aangevuld bij brief van 5 mei 2011.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 2 november 2011 heeft eiseres aanvullende beroepsgronden en stukken ingediend.

Het beroep is op 16 november 2011 ter zitting behandeld.

Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde.

Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

II. Overwegingen

1. De rechtbank gaat bij haar oordeelsvorming uit van de volgende feiten en omstandigheden.

Eiseres was sinds 2003 in dienst bij verweerder en was laatstelijk werkzaam als administratieve medewerker voor 24 uur per week.

Eiseres heeft sedert 2006 pijnklachten, geduid als fibromyalgie. Daarnaast is bij eiseres sprake van een depressie,

waarvoor zij sedert februari 2010 behandeld wordt.

Op 12 augustus 2009 heeft eiseres zich arbeidsongeschikt gemeld vanwege spierpijnen, vermoeidheid, concentratieproblemen en hoge werkdruk.

De bedrijfsarts heeft ten aanzien van eiseres het advies uitgebracht het werk te hervatten voor 3 maal 2 uur per week.

Op aanvraag van verweerder heeft het UWV op 26 november 2009 een deskundigenoordeel uitgebracht met betrekking tot de vraag of eiseres aan de slag kan met haar eigen, aangepaste werk. De arbeidsdeskundige van het UWV heeft geconcludeerd dat het aan eiseres aangeboden werk passend is, te weten werkzaamheden te verrichten voor de website van de afdeling, en dat eiseres in staat wordt geacht dat werk voor 2 uur per dag gedurende 3 dagen per week te kunnen verrichten. De arbeidsdeskundige heeft gesteld dat eiseres geen deugdelijke grond voor het niet aanvaarden van het werk heeft, want 'volledige rust is sterk ontraden, de arbeidsduur is kort, en zij kan haar eigen tempo bepalen en eventueel ondersteuning van het maatschappelijk werk vragen'.

Eiseres heeft van maart 2010 tot september 2010 3 maal 3 uur per week gewerkt. Per 1 september 2010 heeft zij zich ziek gemeld.

Op 24 september 2010 heeft eiseres bij het UWV een deskundigenoordeel (second opinion) aangevraagd ter beantwoording van de vraag of het aan haar door verweerder aangeboden werk passend is.

Op 25 oktober 2010 heeft het UWV eiseres het deskundigenoordeel kenbaar gemaakt. Ingevolge dit deskundigenoordeel wordt eiseres per 1 september 2010 geschikt geacht voor het aangepaste werk van 3 maal 3 uur per week.

Bij brief van 2 november 2010 heeft verweerder eiseres onder meer medegedeeld dat gezien het advies van het UWV en de bedrijfsarts verweerder ervan uitgaat dat eiseres op 4 november 2010 haar werk gaat hervatten, en dat mocht eiseres niet verschijnen verweerder haar bezoldiging vanaf deze datum zal staken.

Eiseres is op 4 november 2010, zonder bericht, niet op het werk verschenen.

Bij besluit van 4 november 2010 heeft verweerder eiseres medegedeeld dat hij op basis van artikel 7:14, tweede lid, van de CAR/UWO met ingang van 4 november 2010 overgaat tot staking van haar bezoldiging. Daarbij heeft verweerder eiseres medegedeeld dat hij ervan uitgaat dat eiseres haar werkzaamheden vanaf 10 november 2010 gaat hervatten en dat indien zij op die datum niet op het werk verschijnt, haar op basis van artikel 8:5a van de CAR/UWO ontslag zal worden verleend. Eiseres is op 10 november 2010, zonder bericht, niet op het werk verschenen.

Op 18 november 2010 heeft verweerder een voornemen uitgebracht eiseres op grond van artikel 8:5a van de CAR/UWO te ontslaan per 1 januari 2011.

Eiseres heeft geen gebruik gemaakt van de gelegenheid een zienswijze hierop in te dienen.

2. Eiseres heeft gesteld dat zij haar uiterste best heeft gedaan om aan haar re-integratieplicht te voldoen. Door incorrecte behandeling door de bedrijfsarts is eiseres echter nog zieker geworden. Eiseres is zo ziek geworden dat zij niet meer kon reageren op de oproepen van verweerder. Gelet op haar geestelijke en lichamelijke toestand toentertijd, kan het haar niet verweten worden dat zij niet op het werk is verschenen. Verweerder was wel te allen tijde goed op de hoogte van de gezondheidstoestand van eiseres en het was verweerder duidelijk dat eiseres op dat moment te ziek was om terug te keren naar haar werkplek. Het deskundigenoordeel van het UWV, noch het oordeel van de bedrijfsarts, houdt rekening met de ernstig depressieve klachten van eiseres. Verweerder is ten onrechte uitgegaan van dit oordeel. Het standpunt van verweerder, dat het voor eiseres medisch verantwoord is werk te hervatten, staat haaks op objectieve medische bevindingen van specialisten. De behandelende artsen hebben geconcludeerd dat eiseres niet in staat was om (aangepast) werk te verrichten. De behandelend psycholoog [naam psycholoog] heeft aangegeven dat het tempo van de re-integratie een averechts effect lijkt te hebben op de klachten van eiseres en dat zij gebaat zou zijn bij een periode van enkele maanden rust alvorens werkhervatting te heroverwegen. Voorafgaande aan het besluit tot ontslag heeft geen zorgvuldig onderzoek plaatsgevonden. Het primaire doel van de re-integratie, genezing en terugkeer naar de werkplek, is in strijd met het goed-werkgeverschap achterwege gelaten en ten onrechte is gekozen voor ontslag.

3. Verweerder heeft zich, onder verwijzing naar het oordeel van de bedrijfsarts en het UWV dat eiseres wel in staat is om gedurende 3 dagen per week 3 uur per dag werkzaamheden te verrichten, op het standpunt gesteld dat eiseres zonder deugdelijke grond heeft geweigerd haar werk te hervatten. Eiseres heeft de op haar op grond van artikel 7:11 CAR/UWO rustende verplichting geschonden. Het eigenmachtig niet voldoen aan opdrachten tot werkhervatting in een passende functie levert ernstig plichtsverzuim op. De verzekeringsgeneeskundige is van oordeel dat er geen medische redenen zijn om te stellen dat eiseres op 1 september 2010 tot helemaal niets in staat was. Eiseres had dan ook gehoor moeten geven aan de opdrachten tot hervatting van de arbeid. Op zijn minst had zij contact moeten opnemen naar aanleiding van de oproepen van verweerder om passende arbeid te hervatten. Zij heeft echter hierop niet gereageerd. Aangezien eiseres in de periode oktober — november 2010 wel andere acties (contacten) heeft ondernomen valt niet in te zien dat zij niet in staat zou zijn geweest om te reageren op de oproepen tot werkhervatting. Eiseres heeft in bezwaar geen informatie overgelegd die een nieuw licht op haar gezondheidstoestand werpt.

4. Artikel 7:11, tweede lid, CAR/UWO luidt als volgt:

"Indien de ambtenaar die wegens ziekte verhinderd is zijn betrekking te vervullen, in staat is passende arbeid als

bedoeld in artikel 7:1 te verrichten en hij door het college of een andere werkgever daartoe in de gelegenheid wordt gesteld, is hij verplicht die arbeid te verrichten.”

Ingevolge artikel 8:5a, eerste lid, aanhef en onder b, CAR/UWO kan de ambtenaar die ongeschikt is voor de vervulling van zijn functie wegens ziekte of gebrek ontslag verleend worden indien hij zonder deugdelijke grond weigert arbeid als bedoeld in artikel 7:11, tweede lid te verrichten waartoe het college hem in de gelegenheid stelt.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

“Vaststaat dat eiseres geen gevolg heeft gegeven aan de oproepen van verweerder passend werk te hervatten. Gelet op het door het UWV uitgebrachte advies dat eiseres geschikt wordt geacht voor het aangepaste werk van 3 maal 3 uur per week, heeft verweerder zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat eiseres haar re-integratieverplichting niet is nagekomen.”

De vraag die vervolgens beantwoord moet worden is of deze plichtschending in redelijkheid tot ontslagverlening op grond van artikel 8:5a, eerste lid, aanhef en onder b, CAR/UWO kan leiden.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 10 december 2009, LJV BK7326, overweegt de rechtbank dat de bepalingen van paragraaf 4 van hoofdstuk 7 van de CAR/UWO een samenhangend geheel vormen, waarin de verplichtingen van het college en de verplichtingen van de ambtenaar worden opgesomd en waarin vervolgens de sancties zijn vermeld bij nalatigheid van de ambtenaar bij de onderscheidene verplichtingen. In dat verband schrijft artikel 7:14, tweede lid, aanhef en onder c, van de CAR/UWO voor dat de doorbetaling van de bezoldiging wordt gestaakt indien en voor zolang de ambtenaar weigert aangeboden passende arbeid te verrichten waartoe hij op grond van artikel 7:11, tweede lid, van de CAR/UWO verplicht is. Aldus bezien vormt artikel 8:5a, eerste lid, aanhef en onder b, van de CAR/UWO het sluitstuk als blijkt dat de sanctie van het staken van de bezoldiging onvoldoende is om de ambtenaar tot ander gedrag te bewegen.

Uit het vorenstaande volgt dat het niet in overeenstemming is met de bedoeling van het samenhangende stelsel van de bepalingen van paragraaf 4 van hoofdstuk 7 van de CAR/UWO om toepassing te geven aan artikel 8:5a van de CAR/UWO voordat de ambtenaar de waarschuwendende kracht van een financiële maatregel heeft ervaren.

Verweerder heeft eiseres bij het besluit van 4 november 2010 medegedeeld dat hij per deze datum tot stopzetting van de bezoldiging overgaat en heeft daarbij ontslag aangezegd indien eiseres op 10 november 2010 niet op het werk verschijnt. Eiseres heeft naar voren gebracht dat zij op medische gronden niet in staat was op het werk te verschijnen. Daartoe heeft eiseres onder meer gewezen op een brief van haar behandelende psycholoog [naam psycholoog] van 16 september 2010 en een brief van haar huisarts van 14 september 2010. Blijkens de brief van de psycholoog lijkt het huidige tempo van re-integratie een averechts effect te hebben op de klachten van eiseres, en zou eiseres veeleer gebaat zijn bij enkele maanden rust, teneinde aan reductie van haar depressieve stoornis te kunnen werken alvorens werkhervatting te heroverwegen. De huisarts onderschrijft in zijn brief dat het tempo van re-integratie te snel is voor eiseres en dat dit voor haar als een extra depressogene stressor werkt.

De rechtbank merkt op dat eiseres deze stukken weliswaar voor het eerst in de bezwaarfase heeft overgelegd, maar dat verweerder blijkens het besluit van 4 november 2010, door zelf telefonisch contact met de gemachtigde van eiseres op te nemen, op de hoogte was van het feit dat eiseres zich niet in staat achtte op het werk te verschijnen.

Daargelaten of eiseres op deugdelijke grond geen gevolg heeft gegeven aan de oproepen van verweerder tot werkhervatting, is de rechtbank van oordeel dat verweerder te snel tot ontslagaanzegging is overgegaan, aangezien eiseres ten tijde van de ontslagaanzegging de waarschuwendende kracht van de met ingang van 4 november 2010 toegepaste financiële maatregel nog niet had ervaren. Verweerder heeft derhalve niet in redelijkheid gebruik kunnen maken van zijn bevoegdheid om eiseres op grond van artikel 8:5a van de CAR/UWO ontslag te verlenen.

6. Het beroep is gegrond. Het bestreden besluit wordt vernietigd wegens strijd met artikel 8:5a, eerste lid, aanhef en onder b, van de CAR/UWO.

De rechtbank ziet aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) zelf in de zaak te voorzien door het ontslagbesluit van 8 december 2010 te herroepen en te bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit.

7. De rechtbank acht termen aanwezig verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Awb te veroordelen in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het bezwaar en het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 1.311 (1 punt voor het bezwaarschrift, 1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 437 en een wegingsfactor 1). Aangezien ten behoeve van eiseres een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling aan de griffier te geschieden.

Ten aanzien van het verzoek tot vergoeding van de gevorderde reiskosten op basis van openbaar vervoer in de tweede klasse, ten bedrage van € 11,60, welke kosten eiseres in verband met de procedure redelijkerwijze heeft moeten maken, is de rechtbank van oordeel dat dit voor toewijzing in aanmerking komt.

III. *Beslissing*

De rechtbank 's-Gravenhage
verklaart het beroep gegrond;
vernietigt het bestreden besluit van 24 februari 2011;
herroept het ontslagbesluit van 8 december 2010;
bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit;
veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 1.311 en bepaalt dat deze kosten aan de griffier worden betaald;
veroordeelt verweerder in de reiskosten, welke kosten eiseres in verband met de procedure redelijkerwijze heeft moeten maken, ten bedrage van € 11,60;
gelast verweerder eiseres het door haar betaalde griffierecht van € 152 te vergoeden.

Copyright © Kluwer 2012

Kluwer Online Research

Dit document is gegenereerd op 11-06-2012

Op dit document zijn de algemene leveringsvoorwaarden van Kluwer van toepassing.